
betydningen af fascisterne. Det er derfor formålet med denne bog at fortælle en sammenhængende historie om fascismen i USA.

Hvad er fascisme?

Det første skridt i en sådan undersøgelse er en definition af fascisme. Problemet her er, at der er lige så mange definitioner, som der er eksperter i fascisme. Et godt sted at begynde er hos historikeren Robert Paxton, der ser fascisme som et udtryk for følelser og handlinger frem for en fast ideologi. Paxtons definition af fascismens former kan koges ned til tre punkter: En befolkningsgruppe, der føler sig overlegen, kommer under pres (f.eks. den hvide under- og middelklasse i et voksende multikulturelt samfund i USA); gruppen stræber efter et nationalt sammenhold og en karismatisk leder (f.eks. Trump); og den udpeger fjender og syndebukke, som skal bekæmpes med vold (f.eks. mexicanske immigranter, muslimer, jøder, sorte og andre minoriteter). Nogle af de former, som vi ville forvente at finde hos fascist, er ekstrem militaristisk nationalisme; modstand mod

liberalisme og demokrati; en tro på socialt hierarki; folkeligt fællesskab; fjendskab mod marxister og andre venstreorienterede; ønsket om en form for korporativ stat; førerprincippet; ubetinget disciplin og lydighed; mobilisering af masserne; dyrkelsen af ungdommen og dens styrke; romantiseringen af vold; udpegningen af syndebukke; modstand mod det moderne og bykulturen; bevaring af traditionelle kønsroller; og racisme og antisemitisme.

Jeg har valgt en udogmatisk tilgang i stedet for at opstille en liste med karakteristika, som mere eller mindre skal være opfyldt, for at en bevægelse kan kaldes fascistisk. Jeg har valgt at anvende historikeren Kevin Passmores definition: *Fascister er dem, som kalder sig for fascist, eller som bliver opfattet som fascist af modstandere eller forskere.* Dette gør det muligt at inddrage fascistlignende fænomener i fremstillingen og diskutere rimeligheden af, at visse personer i deres samtid blev anset for at være fascist, selvom de ikke nødvendigvis var det. I den følgende fremstilling vil jeg ikke skelne mellem fascisme og nazisme, selvom de i realiteten er to forskellige fænomener.

Fascismen i USA har udgjort den yderste fløj af den bredere højrefløj. USA havde ingen egentlig konservativ bevægelse før midten af det 20. århundrede. Der var ikke brug for, at de konservative organiserede sig, for indtil slutningen af det 19. århundrede var USA overvejende en konservativ nation. Det blev udfordret af den progressive bevægelse i årene frem til 1. Verdenskrig, og især med præsident Roosevelts New Deal-program i 1930'erne. Den konservative bevægelse opstod i reaktion mod etableringen af den moderne liberale stat, og i begyndelsen bestod den af traditionalister, liberale/libertarianere og antikommunister; senere kom neokonservative og det kristne højre til. Til højre for den respektable konservative bevægelse fandtes det yderste højre (*radical right* eller *far right*), som delte de konservatives ideologi tilsat konspirationsteorier. Og til højre for dem fandtes det ekstreme højre, som delte den konservative ideologi og konspirationsteorier tilsat villigheden til at bruge vold. Det er her, vi finder de amerikanske fascister. Ofte har grænserne mellem de tre grupperinger været flydende, og ideer fra det ekstreme højre er undertiden flydt ind i det radikale højre og den konservative bevægelse, hvilket

har ført til en radikalisering af de respektable konservative, noget, vi har set under Trump-æraen.

Transnationalisme, amerikanisering og udvikling

I løbet af fremstillingen vil vi møde flere gennemgående temaer. For det første er fascisme et *transnationalt fænomen*, hvor udviklingen i andre lande påvirker USA. Fascister i USA er blevet inspireret af udviklingen i Europa, ligesom europæiske fascister er blevet inspireret af forholdene i USA (det gælder f.eks. racelovene i Syden før 1960'erne). For det andet vil udefrakommende ideologier og ideer altid forsøge at tilpasse sig forholdene i USA for at kunne slå rødder. Der sker med andre ord en *amerikanisering*, som gør, at fascisme i USA ikke er det samme som fascisme i Italien eller nazisme i Tyskland (det samme har gjort sig gældende for konservatisme, liberalisme, socialisme og kommunisme). Det gør det endnu vanskeligere at definere amerikansk fascisme. For det tredje er der både forhold og traditioner i det *amerikanske samfund*, der har givet næring til fascisme, og som samtidig har modarbejdet, at fascismen fik bred tilslutning og kunne

overtage magten. Det betyder, at de fleste fascistiske bevægelser har været af begrænset størrelse og varighed, og at deres indflydelse har været minimal. For det fjerde *forandrer* fascistiske bevægelser sig over tid, fra etableringsfasen til vækstfasen, magtovertagelsen, magtudøvelsen og slutteligt til radikaliserings eller forfald. Da de amerikanske fascister aldrig kom i nærheden af at erobre magten, er det etableringen og vækstfasen, som er af primær interesse her.

(Schmidt, Regin. 2024. *Fascisme i USA*. Frydenlund. s.10-13).